

laste-issa; mino ümber õitsesid nooruse lustis kümme tuggewad poega ja nelliteistkümme priisked tüttarlast, kes ühheskoos rõemsaft ellasi. Minno kallid naisok, kanna suggu esimene loom, kasvatas lapsokesi Jumala kartuses ja waggaduses üles, egga koormand meid ialgi pätoiduse murre, sest meil olli rahholisese ello paigas iggapäwane leiwapallose rohkest õnnistatud. Ühe rikka mõisnikko kõrge müridega ümberpiiratud kindel õu olli meie koddo, ja kuus suurt koera meile wahhiks. Seal ellasime kartmata; koerad armastasid mino lapsi ja kaitsefid neid kui silma terra, et mingi suggust wigga ei piddand sündima. Agga Reino: wadderi kurri südda läks meie õanne ülle kaddeak; ta luusis sallamahti mittokord õue ümber ja piddas nõu, kudda meid kimbutada. Õmetegi ei sanud ta ial meist jäggo; koerad ollid wahwsad ja pelletasid lohhe tedda metsa taggast. Üksokord lihbutasid koerad tedda tük maad tagga, wõtsid rõõwli kässile ja lõhkusid ta kassoka mehhe lombel purruks, ei ta tütkil aeal ei ussaltand taggast tulla. Agga kuulge, armoline issand! mis pettuse läbbi üllekohtune loom wiimaks meist wõitu sai. — Mõne nädala pärrast tulli üks wagga jumalasõna: kuulutaja mees meile wõersi, pikka musta koe sisse mässitud, et niina ots agga pissut wälja paistis; wõeras näitis mulle kirja, mis teie küniglikko pitseriga kinni olli pandud. Kirjas seisis: kudda teie kõige riigi loomadele rahho lastite kuulutada, ja Reinowadder, kes isse kirjakandja olli,

rätis mulle piklemalt, et tema endisid pattu kahhetse des nüüd jumalasõna: kuulutajaks assunud ja kindlast tõutanud, maad mõda ümber kaia ja ilmlikko lastele taewa: teed juhhatada. Ei piddand nüüd kellegil tema polest kartust ollema, sest ta olli tõutanud, ei ial enam lihhatükki oma suhho wõtta. Tunnistuse täheks näitas mulle mõned wikesed ramatokesed, mis wallitsetud rahwas issekeskis luggewad. „Issand Õnnisteggija olgo siinoga!“ üidis ta minnes. „Mul ei olle mahiti kauemine aega wiita, sest mul on täna weel paljo pühha tallitamist ja palweteggemist.“ Minnes wõttis Paulo: ramato taskust ja akas sure eälega luggema ning laulma, agga ta südda mõttes kurja ja ahwardas meile ukatust. Ma ruttasin naise ja laste jure taggast, kuulutasin rõemuga, mis praego olin kuulnud ja näinud. Et meil middagi kartust enam ei olnud, läksime kõige perrega õuest wälja. Kui parrajalt päwa paistel wäljal sibilisime ja kuiwa mulla sees pühherdasime, ehmatas Reinowadderi kurjus meid äkkiselt. Tema olli põesa tahha peito läinud, kargas kui tuul wälja, wõttis mo kõige armsama lapse suhho, läks mõne sammoo eddast ja sõi lapsokese meie silma ees ärra. Nüüd kus ta maggusad rooga torra maitse nud, ei jät nud ta meid kuiskil enam rahhule, ja ei jõudnud küttid egga koerad meid tema kawwaluse eest kaitse da. Päwal ning õsel romas ta sallamahti meie jure ja rõwis aega mõda üks teise järrel kõit mo wäetikesed, kunni ta eile mo wiimse tüttar: